

תמונה אחת היה בה כדי לערר עניין מיוחד בארץ. היה זה תצלומה של יהודית ויינר (21), ישראלית לשעבר, חושבת אש-קלון.

ספק אם נימצא תושב אשקלוני אחד אשר לא זכר את יהודית מן הימים בהם התגוררה בעיר הדרומית. רבים מהם אף ידעו כי עברה לא היה מזהיר כמעמדה הנוכחי. יהודית, שנולדה בהגרה, לא זכתה לילדות מאושרת. בהיותה בת תשע, נפטר עליה אמה. היא עזבה את אביה ואחיה הקטן ממנה בשנה נוספת, ללמוד בשווייץ. אביה, שעבד אז בשרות הממשלה ההונגרית, נתבקש לצאת בשליחות מיוחדת. הוא נטל את סכום הכסף שקיבל לצורך זה, נישלט עם בנו לצרפת, כשהוא עובר דרך שווייץ ולוקח את יהודית איתו. בפאריס פתח לו חנות לבגדי-גברים.

בבית-ספר המיסיון. שוב ניקלעה יהודית לסביבה חדשה. אך כישוריה ב-

יהודית ויינר — ככלה
הילולה באשקלון

לימוד שפות עמד לה. היא התאקלמה מהר, המשיכה את לימודיה בבית-ספר צרפתי. רק לעובדה אחת לא יכלה יהודית להסגל. אביה נשא לו אשה שנייה, קרובת משפחה, שהתאלמנה אף היא. המריבות בין הבת והאם התחזקו הלכו ותכפלו, ולב לא נותרה ברירה אלא לשלוח את בתו מן הבית. "תסעי קצת לישראל", הציע לה יהודית קיבלה את ההצעה. היא הגיעה לישראל, ניכנסה ללימוד בבית-ספר המיסיון הצרפתי ביפו.

גם במקום זה לא החזיקה מעמד אלא חודשים מספר. "אלה לא חיים בשבילי..." אמרה יהודית, אשר מלאו לה אז 16 שנה. היא עברה לגור אצל דודתה, באשקלון, למה, אגב כך, עברית באילפון. לעבוד לא רצתה, העדיפה בלילות את הזמן בערבי ריקודים במלון גני-אשקלון. מקום שם הכיר לה באחד הימים קצין-צבאי צעיר בשם יצחק איזיק, לו נישאה לאחר חודשי הכרות קצרים.

מן הבאר לאונייה. חיייהם הספק מאושרים של בני הזוג לא נמשכו זמן רב. יהודית, שהאבה את הבילוי ואת חיי-ההנאה, לא הסתגלה לאורח חיו של בעלה, בן למשפחה ותיקה ומכבדת באשקלון — המרצה כיום, אגב, מאסר צבאי של 35 יום על עבירה של אי-התייחסות — העדיפה לצאת עם גברים אחרים עוד בימי נשואיה. כעבור שנתיים התגרשה מבעלה, כשהיא משאירה לו את בנם בן השנה. שוב חזרה יהודית לתל-אביב, התקבלה לעבודה כמארחת בחברת נסיעות. היא החלה מרבה לבקר בפאריס, הפכה אחת מלקוחותיו הקבועים של באר 63. סיפורים על אורח-חיהה התל-אביבית הפכו לנושאי קבע ברכילות תושבי אשקלון.

בוקר אחד ארזה יהודית את מזוודותיה ומבלי להודיע לאיש, חזרה לצרפת. תודות לשפות הרבות בהן שלטה, נתקבלה לעבודה במשרד תרגומים בפאריס. ימים מספר לפני התחרות, כתבה לדודתה מיכתב בו סיפרה על התרגומים רבה האופפת אותה. לרגל מאירע מסוים העומד להתרחש, מה הוא המאורע המיסטורי — זאת לא ציינה.

הממשלה: "לפי טעה אני יורש של עצמי. אני מכיר לא מעט אנשים שהם צעירים ממני ולא הייתי סומך עליהם למסור בידיהם את ההנהגה!"

יחסים מרחביים

הצוללות וגיו כמאלטה

תנין ורבה, שתי הצוללות של גי ישראל, עגנו במאלטה. על סיפון, מלבד צוות ה-מלחים, היה גם אורי דן, כתבו הצבאי של מערב, שנשלח לכסות את הפלגת האוימן. כאשר התרחקו הצוללות מן הארץ, נשא אורי דן עימו סיפור מדיני ממדרגה ראשונה.

השבוע התפרסמה כתבה, באחד העמודים הפנימיים של מערב, כאילו היתה בלתי חשובה לחלוטין. כתב דן: דום מינתוף, ראש סיעת הלייבור במאלטה, גילה לו שהזמין בשעתו את גמאל עבד אל-נאצר לבקר במאלטה, כדי לפגוש שם שליחים ישראליים רשמיים. עבד אל-נאצר נענה ל-הזמנה ונותר רק לקבוע מועד לפגישתו.

ההזמנה נמסרה ב-1956, לפני מיבצע סיני. מינתוף היה אז ראש ממשלת מאלטה, וכמו המארשל טיטו וגיואהרלאל נהרו, סבר כי יש לעשות משהו לחיסול הסיכסוך הישראלי-ערבי.

לא סוכן-נוסף. הנסיון הוחנק באיבו. המושל הבריטי של הארץ קרא אליו את מיני-טוף, הודיע לו כי לונדון לא תתיר ביקור

יהודית ויינר — כמלכה
הילה בפאריס

של עבד אל-נאצר באי. מינתוף לא ידע זאת אז, אולם בריטניה היתה עוסקת בהפיכת הארץ לבסיס-המוצא לפלישה לאיזור תעלת סואץ. "על מינתוף להבין", נכתב במיברק סודי מלונדון, "כי אינו סוכן-נוסף לענייני השכנות שלום".

קל להבין את האינטרס האנגלי. זה עתה אולצו הבריטים לפנות את בסיסיהם במצרים, ואילו מעבר לאופק כבר ביצבץ משבר מסביב לתעלת סואץ. אובדן מצריים העמיד בסכנה את שרידי השלטון הבריטי בירדן ובעיראק. לונדון ידעה כי שלום ישראלי-ערבי היה דוחק אותה לחלוטין מן המרחב. היא יעדה לישראל תפקיד של כלבי-שטח, אשר ישווה בעבד אל-נאצר ברגע המתאים ללינדון. על כן קטלו את תוכנית מינתוף. מן הסתם, היתה הפגישה בכל זאת מתקיימת, אילו הראה הצד הישראלי עניין בה — אם לא במאלטה, במקום אחר. אלא שביגיי נעצרו לא היו מוכנים לכל הידברות אפילו שרית. הם ראו את עצמם כשליחי המערב במרחב, ראשי-הגנת נגד התנועה הלאומית הערבית. הם כבר גמרו אומר מזמן להנמיך את ראשו של עבד אל-נאצר, מתוך אמונה שהסיבוב השני — שנועד כמיבצע קדש — יפתור את ישראל מן הצורך לשבת ליד שולחן-הדינאים מול מנהיג ערבי בעל כוח.

דרכי אדם

חילת פאריס

תחרות מלכות היופי, שנערכה לפני שבועות מספר בפאריס, העשירה את הער"ב בקבוצה נוספת של יפהפיות מוכתרות, אשר תמונותיהן הופצו לעיתונות העולמית והגיעו השבוע גם לישראל.

(המשך מעמוד 7)

משפט בעיתונות הזרה, שהזכיר את המונח דמוקראט בהקשר כלשהו עם ראש-הממשלה הישראלי, זכה לקריאות התפעלות. מינהל ההסברה גויס כדי להפיץ קטעי קולנוע על סיורו של ראש-הממשלה ולהקנות כתבי-החצר שילוח אל המסע, התחרו זה בזה בהפרחת השערות ותיקות, פרשנות ורמזים, שנועדו לשבץ את ביגיי בכוח במהלכים הפוליטיים שעושים גדולי העולם בתקופה זו.

אלא שהאזרח הישראלי לא יכול היה אלא להעלות חיוכים למשמע ההודעה כי ביגיי דן עם ראש ממשלת קנדה, ג'ון די פנבייקר, על בעיות קנדה ולאוס, או לי-מישמע הצהרותיו כיצד להפיק את המיתות הבינוניות בעולם. מאמצו של ביגיי להידחק למועדון חמשת הגדולים בעולם, ול-השיא עצות למנהיגי העולם כיצד לנהל את ענייני מדינותיהם, נראה מגוחך וקומי. **המטרות לא הושגו.** מסעו של ביגיי כחן להשיג כמה השפעות על הבחור הישראלי:

- להחזיר לביגיי את הילת מגן הדימוי קראטיה.
- להוכיח שגדולי העולם מתחשבים בדעתו.
- ליצור את הרושם שהיבטח סיוע ניכר לישראל בזירה הכלכלית והמדינית ואם לא יעמוד ביגיי בראש הממשלה, לא יתקבל סיוע כזה.

- להגביר את היסטרית המלחמה בישראל, עלידי יצירת הרושם שגם ראשי המעצמות דנים ברצינות על סכנת הכליה המרחפת מעל ישראל, שזויד בן-גוריון הוא היחיד המסוגל למנוע אותה.

אם כי לפי הפירסומה הרעשנית שליוותה את מסע ביגיי בעיתונות הישראלית אפשר היה להבין שכל אחת ממטרות אלה הושגה, היתה האמת שונה לחלוטין.

למרות שבחי הנימוסים מפי מארחיו, לא שכחו העיתונאים הקנדיים והאמריקאיים את פרשת לבון ואת חלקו של ביגיי בה. כי מסיבות עיתונאים המסירו עליו שאלות בקשר לפרשה זו, ביגיי התחמק מלהשיב תשובה באומרו: "זה עניין ישראלי, שאירע לפני שבוע שנים".

הרעש סביב המסע היה גדול רק בישר-אל. העיתונות העולמית היקצתה לסיוע רק ידיעות שוליים קצרות. פגישותיו הקרובות של נשיא ארצות-הברית ג'ון קנדי עם ניר קיסה כרושצ'וב ושארל דה-גול, הפכו את מסע ביגיי לאירוע חסר חשיבות לגבי העיתונות העולמית.

גם צורת הפגישות של ביגיי עם מנהיגי ארצות-הברית, צרפת ובריטניה לא עוררה ככיר. ביגיי כפה למעשה על אישים אלה להסביר על-ידי כך שקבע ביקור בארצותיהם. כללי הטכס הבינלאומי מחייבים שראש ממשלה המבקר במדינה זרה, יערוך ביקור גומלין אצל העומד בראש אותה מדינה.

לא סומך על איש. מלבד הצהרות ידידות ריקות מתוכן, וניחושים של חברות כתכלית החצר, לא השיג ביגיי דבר בכיר. קורו. עיד קודם לביקורו של ביגיי בקנדה, היו קשרי מדינה זו עם ישראל הדוקים וידידותיים. ידידות זו לא מנעה מקנדה לעמיד בראש המנגנים את מיבצע סיני כי איום ולהטיל אמברו על משלוח מטוסי סילון מדום סייבר לישראל אחרי המיבצע.

גם ידיעות שביגיי יגלה לקנדי פרטים סודיים על התעצמות הצבאית של רעים, ידוע עמו על הצעדים למניעת הסתערות מחודשת של עבד אל-נאצר על ישראל, התבדו.

הייתה בין המהיגי הישראלי הקשיש (74) לבין הנשיא האמריקאי הצעיר (44), התי-נרלה על נושאים כלליים וסתמיים וביגיי אפילו לא ביקש ערבויות אמריקאיות לי-סטאטוס קו רחוק התיכון או מענק לרכי-שן נשק בצרפת.

תחת זאת קצר ביגיי הצלחה בשטחים אחרים: הוא ביקר בשלוש ערים גדולות בקנדה, השתתף שם ב-12 סעודות חגיגיות, סקר משמרי-כבוד צבאיים, היה נוכח כי-שלוש מסיבת-עיתונאים ובשתי הופעות טלבויות, חתם 17 פעמים את שמו בספרי-אורחים רשמיים, הודיע כי לא יחמיץ בעת ביקורו בפאריס ובלונדון סיור בחנויות הי-ספרים כדי לרכוש יצירות פילוסופיות נדירות.

מחסור הישגים אחרים, ציינו מלחיו של ביגיי כהישג העיקרי את העובדה, שלמרות סדר יומו הדחוס, הוא נשאר בריא ורענן. ביגיי עצמי הצהיר כי הוא מתכוון להישאר כזה גם להא. לעיתונאים ששאלוהו מי יירש את מקומו בכוח היום, הודיע ראש-

השמן המובחר לבישול
לאפיה, לטיגון ולסלט

לשד SP יצהר ספציאל

זקידים! תלמידים! סטודנטים!
ירשמו עוד היום לקורס החדש-
קצרות
עברית ו/או אנגלית
(שני חודשים. סעמים שבועי)
ב-אילפן גרגי (GREGG)
המנהל: ח. ברקמא (קמפיוסקי)
תל-אביב: רחוב גירדון 3
חיפה: בבית-הספר "בבעלה"
רחוב שמריה לוי 30
הצלחה מובטחת!

הוצאת מ. מזרחי
רומן השבוע של
"מועדון הספר המזב"

ארמון הקרח
מאת עדנה כרבר

"ארמון הקרח" הנו רומן בלתי רגיל של ארץ הבראשית אלאס-קה, ההולכת ונכבשת על-ידי בני-אדם שרוח חלוצית מפעמת בהם.

בעט'אמן ציירה עדנה כרבר כי "ארמון הקרח" שורה של דמויות בלתי-רגילות ובלתי-נשכחות הממלאות את דפי הספר מתח, ענין ופליאה.

ההפצה הראשית:
מ. מזרחי
רח' אלנבי 60, טל. 64755
תל-אביב